

kræve lydighed og pligt som det første fornødne.

Selv om det var på radikalt initiativ, at kommissionen blev nedsat i 1999 og disse lovforslag altså er kommet til verden, er resultatet blevet acceptabelt, så meget, at vi siger ja til dem. Det er sikkert fornuftigt at skille disciplinarmidler ud fra den militære straffelov. Det er sikkert også fornuftigt at afkriminalisere militære overtrædelser ved at skabe denne særlige disciplinarlov.

Men den radikale hestehov og dermed det militære underlegenhedskompleks stikker unægtelig igennem en del steder af dette fornuftige. Militæret er så frygtelig bange for ikke at være moderne, fremskridtsvenligt og politisk korrekt nok.

Det, der f.eks. omtales i § 17 i forslaget til militær straffelov, det, der åbenbart kaldes for myndigheds-ikke-brug, og som straffer den befalingsmand, der ikke griber ind over for såkaldt krænkende behandling af underordnede eller sideordnede, forekommer mig sandt at sige at være så fromt og så geskæftigt, at det forvrider tilværelsen i hæren. Herregud, at der er optagelsesritualer og anden festlighed i forsvaret, bidrager jo kun til at gøre tilværelsen lidt mere spændende.

Naturligvis, der skal være grænser for løjerne, men den slags har enhver ordentlig og ansvarlig befalingsmand kunnet finde ud af selv uden at skulle være belært af en paragraf om myndigheds-ikke-brug. Det er det militære underlegenhedskompleks over for den herskende politiske korrekthed, der kommer til udtryk her.

Værre endnu bliver det i § 18, hvor det hedder: Den overordnede, der forsædigt ved handling eller i ord groft krænker en underordnet, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Jeg må tilstå, at jeg fra min soldatertid husker mange tilfælde, hvor jeg blev groft krænket i ord af en befalingsmand. Disse pragtfulde overhalingen, jeg fik af diverse fenrikker og oversergenter, forsødede mine 16 måneder i den danske hær. Der var tale om spontan kunstnerisk udfoldelse, når oversergenten over et kvarter påtalte mine dårligt pudsede støvler. Et artistisk niveau, som vi alle nød godt af, og som hævdede det danske sprog til enestående højder.

KL 16.45

Men nu må man ikke krænke i ord, jamrer en ynkelig paragraf i forslaget til ny militær straffelov. Ja, ynkeligt – og hvad er det så at krænke? Jo, på side 36 i bemærkningerne står der, at

handlingen eller udsagnet skal derimod ud fra en objektiv vurdering være egnet til at virke krænkende. Det vitterligste vås. En objektiv vurdering! Enhver vurdering er subjektiv, det ligger i ordet. At tale om en objektiv vurdering er derfor en sproglig selvmodsigelse, som igen afslører den dårlige og overfladiske tænkning.

Sådan er militæret hele tiden på tilbagetog over for en kulturradikal samtid, der forarges over denne verdens virkelighed med krig og konflikt, og for at tækkes den kulturradikale lammefromhed kapitulerer militæret og vil indføre paragraffer om, at man ikke må krænke. Jeg forudser en uendelighed af sager med flæbende soldater, der føler sig krænket over alt. For hvem kan ikke føle sig krænket over hvad som helst?

Nej, dette er en demonstration af det militære underlegenhedskompleks, som jeg vil råde forsvaret til at skille sig af med. Landets forsvar har ikke noget at skamme sig over. Man behøver ikke at være flov over at uddanne soldater til at skulle gå i krig. De udfører den fornemste opgave af alle, når de forsvare deres land.

Lad mig blot sige til slut, at jeg i et forhold som dette genfinder den frygt og fejhed over for en underlødige hetzende presse, der har præget behandlingen af den dygtige afhøringsofficer Annemette Hommel, der på eksemplarisk vis passede sin tjeneste i den irakiske ørken, men blev kastet for de journalistiske ulve af uduelige tolke, der af forskellige udelikate grunde følte sig krænket af hende.

Nej, forsvaret skal ikke lade sig kujonere af en kulturradikal medieklasse og sit eget kompleks. Se frit frem, Severinus, du haver intet ondt bedrevet.

Med disse ord skal jeg på Dansk Folkepartis vegne sige ja til forslagene.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes jo altid, det er spændende at høre eksempler på taler, hvor de sidste 135 års åndspolitiske udvikling ikke har gjort indtryk. Det synes jeg sådan set altid man skal kvittere for, altså hvor vi skal tilbage til før det moderne gennembrud.

Men jeg forstår det sådan, at det, der er voldsomt vederstyggeligt for Dansk Folkeparti, er at udstyre folk med rettigheder. Værre ting kan man ikke forestille sig. Det synes jeg jo at kunne se i lyset af nogle af de sager, vi har haft for nylig. Vi har haft sager i livgarden – jeg tror, at hr. Søren Krarup deltog i det åbne samråd – hvor de